

Я наче побачив дитинство своє:
У затінку верби, над ставом-водою,
Корова задумано жуйку жує,
Немов розмовляє сама з собою...
Корово,
Лиско!
Як несла ти роги
Красиво, високо
З поля до водопою,
Наче цілий світ несла над собою...
Горда,
Врочиста.
В травах вимиті ратиці чисто —
Купалась в травах,
Бродила росами
І додому росу на ніздрях приносила.

Пам'ятає літо нас,
В піснях жайвора переказано:
Хлопчик на мотузці корову пас,
До корови мотузкою був прив'язаний.
Ми жили,
Як могли.
Дневі день вибачав.
Тик на роги й роки нанизувало.
Пам'ятаю радість — ой! — і в твоїх очах:
Язиком торкнулась мого чола,
Як телятко в хліві зализувала.
Корово,
Лиско,
І тебе життя брало на роги,
Підіймало високо,
Долі
гнуло:
Згорблена у ярмі
Важку борону тягнула.
Бачу — згадую.
Згадую — бачу:
Борона закидає задом,
А то аж на ноги твої скаче.
Боже борони!
І вона,

Борона,
Мов послухала —
На місце стала.
Тільки білий пирій на її зубах,
Наче білі нитки сотала...
Повоєнні поля.
Бур'яни виграють.
Верховода — осот вусатий.
Не Земля —
А суцільний клубок пирію.
Йди попробуй його розмотати.
І сотали ті білі нитки
І горбом,
І руками зболілими.
І корова жувала той білий пирій,
І тоненъко доїлась нитками білими...
Ще понині в очах молока оті зблиски...
Скільки з нами в житті ти зазнала?!

Ти нас годувала,
Ти нас напувала,
Державі
Й сусідським дітям молока давала.
Корово,
Лиско,
Наша друга мамо!..

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, відавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.